

Պարույր Սևակ

Ներում եմ

Ես չե՛մ հարգում, ճի՛շտ հասկացե՞ք,
Ես չե՛մ հարգում,
Բայց ներում եմ շահելներին՝
Երբ գուր տեղը կո՞իվներ են նրանք սարքում -
Մեղավոր է հորդող ուժի ավելցուկը:
Ես չե՛մ հարգում, ճի՛շտ հասկացե՞ք,
Ես չե՛մ հարգում,
Բայց ներում եմ ահելներին՝
Երբ ասում են շատ լրջորեն,
Հետո էլ տնքում.
-Բա սա ձո՞ւկ է: Մեր ժամանակ լա՛վն էր ձուկը...
Ես ներում եմ
Օտար երկրում լիազորված հայրենասեր այն դեսպանին,
Որ հայրենիք տանող ճամփա չի հարցրնում՝
Իմանալով, որ իր դժբախտ հայրենիքում վիշապացել
Ու խժռում է բռնակալի դեռ երեկվա բարակ օձը:
Այսպես՝ նաև ես ներում եմ ինքնասպանին,
Թե մի քնած ժողովուրդ է արթնացրնում
Նրա միակ կրակոցը...
Ու ներում եմ գլխացավը՝
Թե ծագում է տարիքն առած կուսությունից,

Գլխացավանքն անակընկալ՝
Թե գալիս է հաշոդ չանցած քսությունից.
Եվ այն ցավը,
Որ արդյունք է սիրո անուշ հիվանդության,
Եվ այն հիվանդ սովորույթը,
Որ ծնունդ է ավանդության:
Թող որ ներվի
Նաև սուտը անմեղունակ,
Ամեն կոպիտ անմեղ հանաք,
Ամեն ամպ օր ու եղանակ:
Եկեք նաև մի՛ նեղանաք,
Թե սիրում են՝ ցույց չեն տալիս,
Բայց մի՛ ներեք,
Թե ցույց տալիս, բայց չեն սիրում:
Եկեք նաև նրա՛ն ներենք,
Ով լռում է հարկադրված,
Սակայն գոնե փրփրում է,
Բայց ոչ նրան,
Ով դավում է
Եվ ցավում է՝ հարկադրված...
Ես չներե՞մ երեխեքին, եթե նրանք
Եվ թանկարժեք իր են կոտրում,-
Թող սպառնան մինչև անգամ և լուսնյակի՛ն:
Ես կներեմ ամե՛ն տեսակ ձեռնածություն ու հնարանք-
Եթե նրանք
Երեխայի սրտաճմլիկ լացն են կտրում,
Երեխայի լացն են կտրում, բայց ոչ խաբում
Դավաճանած եղջյուրակիր ամուսնյակին...
Երբ ենք ներում կամ չենք ներում,
Հասկանո՞ւմ եք:

Մենք ներում ենք

Ամեն անգամ

Ու լոկ այնքա՛ն,

Որքանով որ կատարվածը հասկանում ենք:

29.V.1957թ. 10.VI.1957թ. 21.XI.1957թ.

Մոսկվա